

Запорожець над конем

Яків Щоголів

Плине сонце над Ореллю
І в воді її горить;
Вітер тирсу колихає,
З дерезою гомонить.

На степу пекельна спека;
З неба жаре, як огнем...
Серед шляху похилився
Запорожець над конем.

На йому жупан шовковий,
Пояс в золоті повис,
Кармазинові вильоти,
В дорогій оправі спис.

Вірний огир ледве дише:
Зна, що згинуті пора,
І померклими очима
На вояку позира.

Зроду бравий запорожець
Ні сльозинки не пролив;
А тепер стоїть, понурий, —
Вид його затуманів;

Вдарив ратищем у землю,
Та й говоре він коню:
"Виніс ти мене на волю
Із пекельного огню!

Ані милої родини,
Ані брата я не знав:
В Дикім Полі на роздоллі
Я тебе за брата мав.

Підіймися, вдар копитом,
Все моє собі візьми:

Дорогі мої одежі,
Казани мої з грішми.

Розпусти по вітру гриву,
Понесися з козаком
Шляхом, балками, степами,
Непроходним байраком!"

Але огир ледве дише,
Зна, що згинуті пора,
І померклими очима
На вояку позира...